

Liviu Cangeopol

Trilogia trecerii

Editor: Loredana Tîrzioru
Radactor: Gilda Vălcău
Tehnoredactare: Alina Guțuleac

Editura BrumaR
300050 Timișoara,
str. A. Popovici 6
tel.: 00744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Copyright © 2019 | Liviu Cangeopol

Copyright © 2019 | Editura Brumar, pentru prezenta ediție. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Reproducerea integrală sau parțială, pe orice suport, fără acordul scris al editurii, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CANGEOPOL, LIVIU

Trilogia trecerii / Liviu Cangeopol. - Timișoara :
Editura Brumar, 2019
ISBN 978-606-726-148-6

821.135.1

LIVIU CANGEOPOL

Trilogia trecerii

B R U M A R
Timișoara, MMXIX

Cuvînt înainte

Dacă a mai rămas vreun perfecționist prin poezia noastră, atunci acela e, cu siguranță, Liviu Cangeopol. La fel cu Arghezi pe vremuri, și el pare convins că „nu versul e defectuos”, ci că lipsesc doar – dar acum cu desăvîrșire – „meșterii care să-l facă broșă de sinteze”. În orice caz, el îl cultivă cu o anumită religiozitate, deși nu cu exclusivitate. Cu maximă religiozitate în schimb, aproape cu mistică, abordează și își asumă el poezia - și în calitate de cititor și în calitate de autor. Cangeopol, măcar că vede cât a decăzut poezia și metafora și e conștient pînă la durere că tot „ce-a meritat să fie scris a fost scris cu mult timp în urmă”, rămîne un maximalist care nu doar beatifică poezia, ci o și scrie sub forma „cărții de căpătîi”. *Trilogia trecerii* e o astfel de carte „totală”, o confesiune asumată ca mărturie paroxistică, o carte de doliu și de mînie, de dragoste și exasperare, de imnuri și satire, colocviu și solilocviu deodată. Ea pare să fi năvălit peste poet cu un fel de vehemență ireprimabilă, abia administrată în cicluri dispuse ca o scară spre lumină.

Structura obsesională a cărții e alcătuită din cîteva iubiri absolute, nu mai puțin exasperări decît devoțiuni. În jurul lor Cangeopol se mișcă uneori eseistic, în poeme de dezbateri, alteori sfișiat între propria devoțiune și propria exasperare, rostind cînd sarcasme, cînd imnuri, în trasoare alternative, dacă nu simultane. Una din aceste devoțiuni – dar nu știu dacă prima – e poezia, pe care Cangeopol o înțelege în termenii de fulminanță ai revelației și în cei salvifici ai credinței. Așa cum dă el *Definiția poeziei*, aceasta e o acțiune similară și congenuină celor două. Aceasta e și una dintre exasperările lui radicale, unul din exorcismele pe care și le asumă văzînd cum, dintr-o „zeiță înfricoșătoare” și dintr-o „preoteasă plină de har”, „poezia se făcu prostituată de rînd” iar „vîrfurile creației din ziua de azi” e reprezentat de niște „măscări” „scrijelite” „pe copaci”. E un întreg simpozion, un întreg dosar tematic dedicat acestei condiții decăzute și depravate a poeziei, pe care Cangeopol o vede, totuși, salvîndu-ne de „cancerul prozei” și căreia-i încredințează ca misiune „să descopere ceva bun în binecuvîntarea urîciunii.” Importante în acest colocviu nu sînt atît „ideile”, cît patosul asumării lor, implicarea personală în această dramă

a artei. Cangeopol dă impresia că boala poeziei a devenit o boală personală și o suferință nu doar intelectuală și spirituală, ci de-a dreptul fiziologică. I se face fizic rău de depravarea poetică a zilelor noastre și vituperează cât poate împotriva ei, scriind cu cerneala brutală din călimara cu indignatio. Dar nu atât de lamentații și afurisenii e vorba, cât de o credință disperată în resuscitarea sacralității poeziei, a acelei poezii născute din iubire, întrucât „coroana creației nu poate fi/ împovărată decât de sublima povară a coroanei iubirii”. Oricât de traumatizat ar fi Cangeopol de degradarea poeziei (și nu doar a ei), el știe că „poezia te va rupe de fiecare dată din smîrcurile vieții în care te tîrăști”. Cardinalul Tomas Spidlik zicea că nu vom ști niciodată în ce măsură rugăciunile au contribuit la salvarea lumii; Cangeopol e convins că poezia contribuie decisiv la salvarea ființei. Cu multe (cu toate, de fapt) din ideile dezbătute în acest colocviu Cangeopol ar fi putut scrie eseuri (de n-o fi și făcut-o), numai că acolo n-ar fi putut pune atîta disperare în asumarea lor și atîta patos în apropierea lor. Un vers prost/prostituat e, pentru Cangeopol, nu doar o sfidare personală, ci și o rană personală. O febră religioasă de intensitatea celei pe care o etalează el cînd vine vorba de poezie e și ea o sfidare aruncată violent fluidizării lirice de azi.

O aceeași antinomie/antilogie, amestec de iubire și exasperare, de durere și devoțiune, sarcasm și imn marchează și poemele dedicate României, pamflete crude în care furia se topește în iubire și iubirea în furie. Cea mai scurtă declarație de iubire-exasperare e trasă în formula provocatoare „Hai sictir, te iubesc”, după multe alte formule care încearcă să sintetizeze oximoronic două blesteme împletite. Și Cangeopol scrie despre „blestemul de a fi român” și încearcă să-l exorcizeze prin satire și șarje sarcastice, recompunînd un peisaj grotesc (fie prin flashuri de memorie, fie prin secvențe de cotidian, într-un lirism civic ofensiv și denunțător) și o istorie exasperantă, dar ceea ce rămîne sub toate aceste imprecații și iese de sub tabloul de abjecții e iubirea ca rană fatală, nevindecabilă. Un fel de iubire-supliciu îi poartă Cangeopol României, una tipică „sindromului Stockholm”: „te cînt, Românie, cum doinește victima mersul legănat al călăului eliberator”. Și aici decisivă e flama acestei răni, autenticitatea dureroasă a acestei iubiri nu doar nemeritate, ci

total neîndreptățite (ba chiar batjocorită), dar cu atît mai aprinsă. E o agonie în care Cangeopol se scufundă ca-ntr-o fatalitate; dragostea de țară (învăpăiată de dezamăgirile permanente și cu atît mai ardentă cu cît duce direct la furie și revoltă) e axiomatică aici, de nu chiar un fel de dat metafizic inviolabil. Dar tocmai peisajul detracării, reconstituit minuțios, cu ilustrate grotești ale Iașului, și insistența în această peisagistică (politică, socială, morală) grotescă vorbește despre neputința de a exorciza această iubire. Cu cît adună Cangeopol mai multe argumente împotriva ei, cu atît ea răsare mai înaripată. E o iubire ca dramă pură, ca pur *pathos*.

A treia treaptă a acestei saga pasionale concretizată într-o poezie de reflecție, de argumentații și contra-ziceri, e reprezentată de iubirea ca atare, familială, să zicem. Și ea – sau mai ales ea – îndoliată într-atît încît nici nu îndrăznesc să ating măcar această rană. Dar ce imn merită iubirea ca atare și cît de „completă” e ea se vede din cele *21 de semne ale iubirii*. Introspecțiile pe care le reproduce Cangeopol par făcute (sînt făcute) cu o acuitate care sîngerează și tocmai pe fondul acestei autenticități poetul își îngăduie madrigaluri, lirism de tandrețe și devoțiune. E atîta strictețe intelectuală în poezia lui Cangeopol încît își poate lua dreptul de a profesa fără riscuri cel mai direct, ba chiar abrupt, sentimentalism. Într-un climat de rigoare reflexivă poetul practică un fel de violență confesivă.

Tonalitatea viziunii, dincolo de problematicile care asaltează confesiunea și dincolo de iluminările ei compasionale (e un poet cu inimă Cangeopol), e mai degrabă una bacoviană. Și la Cangeopol „parcă e toamnă și-s singur pe singurul drum” și lumea se descompune și la el. E un sentiment pre-apocaliptic, un reportaj atroce al detracării unei lumi în care „singura profesie reală a rămas cea de gropar”. Apus de lume, dar și „apus de poezie”. Sau, mai precis, „apus de lume” din cauză de „apus de poezie”. Cu toate astea, Cangeopol are o formulă salvatoare de renaștere: „te iubesc, te iubesc, te iubesc”. Imaginația lui Cangeopol nu vrea să fascineze, ci mai degrabă să terifieze, denunțînd continua scufundare în grotesc. E o lume ale cărei ferestre par închise de însuși poetul, dar pe care tot el le deschide prin această fervență disperată a iubirii. A tuturor iubirilor. Și toate – iubiri-agonie.

Al. Cistelean

*Dedic această culegere de trăiri
din afara lumii Lidiei,
cea care și când era absentă
se afla alături de mine și în gând.*

Cenușă din cenușă

Poemul de cristal

Pahare pierdute în lumea de ceață
Cu șoapte ambigui și urlet de gheață
Cineva amorțit se zbate-n pridvoară
Ca și cum vrea să intre și nu poate să moară.

Cadavre de sticlă metafizic dansează,
Iar inima-n imnuri de dor intonează.
E tot ce prietenii vor dori să vorbească
În veacul de sânge, prin mintea de iască.

În jur, singurătatea trup de argint înconjoară,
Ochii se-nchid pe imagini surprinse la moară.
Tu ai venit cu surorile tale defel cumpătate
Cum timpul din urmă aduce și clipe uitate.

O singură veste mai vreau în urmă să prinzi,
Când casa se-ascunde sub debriuri și grinzi.
Flutur de-aramă se desprinde cu sunet din piept,
Povestea niciodată nu-i moartă sub giulgi inerent.

Coșmaruri îmbâcsite de fum și cenușă
Cu țipăt de toamnă și geamăt la ușă.
De pe propriul mormânt încet mă ridic
Și tot ce rămîne e propriul nimic.

17 aprilie 2018

O zi la fereastră

Cenușa se scutură-ncet de pe lucruri
Și nu e nimeni în jur să mă plîng,
Un câine zburdă și latră din moarte,
Adunînd amintiri ca oile-n crîng.

Lumină, ochii tăi măucid pe-ndelete,
De la fereastră-ntrevăd siluete zurlii,
E dimineață, e frig și pustiu,
Niciodată, îmi spun, n-ai să vii.

În mijlocul zilei, pumnal din înalt
Înjunghie inima unui cerb care-am fost,
Iubirile mele estompate de zinc
În cuștile vieții zac fără rost.

Nu mai adulmec nici o figură de stil,
Durerea-a rămas neglijent infiltrată,
Cuvintele s-au retras neprevăzut la amiază,
Cînd dispăru de pe nori ciudatul meu tată.

La vremea-nserării coboară în tindă
O umbră de abur încercînd o-ntrebare
Rămîn stelele reci în ochi să răsune
Prin deschideri de lumi, de vis și mirare.

Mă vîntur prin locuri alături de tine
Scuturat de fior, îmbăiat în torpoare,
Frînturi de imagini se-nlănțuie-n fraze
Susurînd înțelegeri pe picior de plecare.

Pe negîndite apoi, ca-ntr-o doară,
O nouă zi-și dă naștere-afară.

18 aprilie 2018

Al treilea poem

Ghirlande colorate de becuri aprinse,
Ruine, lemn putred, împunsături de metal,
Clișeu al unei jucării cu gânduri ascunse,
Orașul se-ntinde ca o dermatoză pe deal.

Configurații comune mă-mping spre plantație,
Libertatea adoarme cu singurătatea în gură,
Sînt un monstru ascuns printre roiuri de grație,
Părinții n-au pic de-nțelegere pentru ură.

Iubirea mea arde, distruge, transformă
Nimicul, devine o nouă platformă.
Creuzet în care lichide dizolvă știința,
Lumini sporadice travestesc neființa.

De unde apar însemnări și speranțe?
Cuvinte grafice fără nici o constanță,
Încercînd să se-adune-n lumi necreate,
Oricare minte de hău ne desparte.

Un foc ce nu arde în noaptea divină,
Factor de carne și-nceată lumină,
Aruncat în cascadele vieții și morții,
Becuri aprinse peste calendarele sorții.

Iluzia clipei înalță o mândră cetate,
Nimic nu e bun, nimic nu străbate,
Sînt eu în cerdac contemplînd mahalaua
În noapte de stele, în lumea ca neaua.

19 aprilie 2018

Al patrulea pastel

O toamnă timpurie cu suflet obosit,
Lebede negre se-ntorc din peregrinare,
Așteptări de cînd hoinăreai ard în focul mocnit,
Iar vârful bărbii desenează o ultimă-ntrebare.

Nu v-am vorbit despre cadrul sonor,
Presărat cu impresii din lumi suprapuse,
Pentru că muzica asociată creează decepție
Pentru vremuri ce sunt sau fost-au apuse.

Caută loc în lung cimitir de armată
Pe-alei cu pardoseala dureros răvășită,
Adăpostind sensul celui de-atunci te invită,
O umbră fără mormînt, o soartă idolatră.

Un tablou deprimant, o tăcută veselie,
Prinse-ntre lumi cu semne opuse,
În mersul punții suspendate sub nășalie,
Cimitirul altei vieți depănate de vise,

Suprapuneri de formule sie asemeni
Se-adună întruna alipind puterii tăcerea,
Limpezi valuri rostogolite în albiile de fluviu,
Oceanul împărțind printre ape durerea.

E un răspuns inversat în adâncuri
De univers împlinit din contraste,
Păduri experimentînd din copaci pîlcuri-pîlcuri
Și castele nocturne cu ferestrele-n astre.

19 aprilie 2018

Al cincilea război troian

Mașini oropsite vuiesc dinspre vale către deal,
Se izbesc de lumina reclamelor vestind bunăstarea,
Cetatea nu e pregătită pentru un alt război trivial
Cu dușmanul de-afară, aliatul din mijloc, îngrijorarea.

Clopote trase la marginea unui meleag fumuriu,
Vase de sânge adunate-n amețeală virală,
Copile adorm zidite-n capelă, tineri se-antrenează-n pustiu,
Părinții văd sub felinarul de azi întunericul zilei spre seară.

Eroi se-mbrîncesc în arenă, săbii de fier scormonesc scînteieri,
Motociclete purtate în lesă de tîmpiți ne-nfricați cavaleri,
Clănțănesc rafale de ură și păreri de-argument fără preț,
Binecuvîntări mîngîind lasciv violența, iubirea scursă-n dispreț.

Niciodată cauza nu fu surplusul unui pretext de schimbare,
Cînd răul înlocuiește răul dinainte și binele rățăcește-n splendoare,
Eroii se nasc pentru-a fi omorîți și sfinții sunt depuși pe maidan,
Ce mai merge-naainte, ce rămîne risipit pe ogor peste an,

O, dac-aș putea privirea de spaimă spre hău s-o îndrept,
Să-nduplec legile lumii să ne dea un moment de răgaz,
Măcar fărădelegile de pe trotuare s-avem timp de respins...
Prin lentila strivită de cer bătrînul privește năuc!

Am petrecut orice oră cu ușa iertării închisă în prag,
Cărți aruncate pe foc, înțelepți duși la casa de cruci,
Bărbatul fu răstignit la o răspîntie pe care-o găsiră în drum,
Iar Soarele trebui să fie-acoperit ca să nu-i facă scrum.

Dacă iertare nu-mi cer pentru tot ce-am făcut,
Și nu-mi pun inima rug pentru timpul trecut,
Ce bunăvoință s-aștept în schimbul ispitei de jos,
Cînd este singur omorul pe care-n lume l-am scos?

Lecturile nu vor opri o clipă războiul în loc.
Iubirea mea pentru tine nu va spori decît suferința.
Vinovăția face casă cu pedeapsa pe care-o aștept.

Dacă nu voi minți cu împrumutată, demnă noblețe,
Războiul cu grecii nu ne va aduce decît demență.

19 aprilie 2018

A șasea

Nu sunt lacrimi care să nu dilueze
Absența unei dimineți fără fiu
Și nici zile în care moartea
Să nu-l readucă la mal pe cel viu.

Există traduceri dintr-o stare în alta,
Un hohot de plîns transformat în alin,
O umbră stingheră urmărită de rază,
Cunoașterea lumii pogorîta prin chin.

Pe cîmpii nesfîrșite năzuințe rămîn inutile,
Amintiri se-mpletesc matinal în oasele-amneziei,
Numai timpul adună măsura vieților pline.
Și cei ce n-au suportat sunt închiși în latrina veciei.

Un străin se apropie cu tăcută ardoare,
Un început de poveste care n-are sfîrșit,
Însoțit de un cerb și de trei căprioare.
Timp circular, fără izvor și neobosit.

Contemplu un fir narativ atîrnat de tavan.
Lucruri capătă formă și lumina devine culoare.
În camera asta mă va cuprinde sfîrșitul de an.
Poveștile sînt depănate în lungă torpoare.

20 aprilie 2018

A șaptea sentință

Tăcerea este nemișcarea păcatelor,
În decorul de paie al nemestecatelor,
Picături se preling de pe streășina udă,
Unde țurțuri de noapte tind să se-ascundă.

Copacii sînt prinși în inele de aur,
Coroane de sfinți ocrotind un balaur,
Vulpi lătrătoare și lupi hămesiți,
O ceață meschină te strînge în dinți.

Dintr-o groapă mascată sub frunze și trup
Emană un abur ce se pierde-n văzduh
Fără sens pentru mințile celor care străbat
Prin limbajul de-azur al sfîntului sabat.

Se strecoară răvășiri luminoase de apă și fum,
Parcă e toamnă și-s singur pe singurul drum,
Păsări înalte consumă tăcerea cu cioc sîngeriu,
Bocănesc cerbi de beznă-n orgoliul acelui pustiu.

Coboară, părinte, și-n peștera mea-ntunecoasă,
Unde cînt la chitară cînd vremea-i atît de ploioasă!
Maestrului meu leșul fiarele tîrît-au prin rîpi,
Aud bubuit însoțit de tăcute-n cenușă aripi.

Viața mea nu fu decît o strălucitoare farsă hazlie,
Plîng alții pentru mine, un nebun compunînd poezie.
Copiii sunt morți, travestiți de dulcea himeră,
Prietenii s-au uscat, petele-s prinse-n bandulieră,

Iubirea e moartă, voința așijderi, la fel e iertarea,
Nu mai am timp să-mi cerșesc nici măcar împăcarea,
Războaiele mele năruite-au căzut în iluzii de pace,
Luptător înconjurat de armate cu inimi sagace.

Eram prea naiv să-mi închipui că pe cel apărat
Nu-l va muștra conștiința și va cădea la urcare,
Nu e vina hienei care sfișie mielul curat,
Nici a mielului care ignoră suprema scăpare,

Căci cine pe fratele său îl aruncă sub bardă,
Are bagajul deja vîndut pe o halbă,
Prietenii bețivi care-au murit cu sticla în gură
Într-o țară sufocată de schizofrenie și ură.

Impostori pentru care zîmbirea-i doar o simplă năcelă,
Dănțuind cu tineri expuși să sară peste cetatea eternă,
Zurbagii murdari te cîntăresc la colț de stradă-n privire
Și memoria ta va renunța să mai vină la vreo întîlnire.

Ești un bătrîn hoinărind pe străzi aburite,
Privind după umbre, furișat printre stive,
O părere căznită din rana unor vremuri apuse,
O secundă de viață... dar secunda de-atunci dispăruse.

20 aprilie 2018

Al optulea cîntec de leagăn

Fiul lerului-ler s-a făcut cavaler.
Este cel mai frumos, și cel mai sfătos,
Are idei o mie și-o largă pălărie,
Dar muri într-o noapte cu fața pe-o parte.

Fiul lerului-ler a fost un băiat ca de fier.
Era cum era și nimeni nu i se opunea,
Nici mama care-l iubea,
Ori tatăl, care era mai sever.

Un băiat care n-a apucat să mai fie,
Cu promisiuni rămase în urmă o mie.
Un nume atîrnat pe-un petic de vînt
Și-o poză pe care n-o pot privi, Pe mormînt.

20 aprilie 2018

Al nouălea recviem

pentru Mihai Babii

Nu știm nimic din ce-ar fi trebuit să vorbim
Cînd a murit indiferent cine moare,
Limbajul e așijderi de rece și de moale,
Plinul din spatele vorbei – gol de țintirim.

Înghesuim cu mîinile goale toate-ntîmplările-amintite
Armonii finite de muzici transportate, deja dăruite,
În pielea ce abia dacă ține niște ciolane, ceva suflet și carne,
Gesturi, mișcări, grimase și-o grămadă de ticuri verbale,

Lumea e-un cîntec prelung în durere tăiat de ritmuri aprinse.
Din noi nu rămîne decît acordul final explodînd în cutia de vise.
Nu se-apleacă peste balustradă, nimeni nu ovaționează maestrul,
Epitafu-i prea lung, chiar dacă nu acoperă nimic, stăruie versul.

Ești mincinoasă, clipă a morții, sol de sminteală,
Cu dispreț ar trebui să te privim în ochii suri,
Dar ești ultimul cărauș al celui purtat peste haturi,
Ceva din noblețea feței înțepenite se-ntoarce-napoi.

Aplec fruntea pe inima ta. Inima nu mai simte nimic.
Ești doar o fărîmă de spirit. În tăcere aud simfonia de dincolo.
Aici apa curge pe streșini. Păsări scutură aripi de-argint.
Urmează o sincopă lansată-n neant. Ultim consens în labirint.

Ai trecut.

20 aprilie 2018

Definiția poeziei

Există două forme de poezie la îndemîna autorului contemporan:
în vers alb, aranjată în mijlocul paginii ca-ntr-o oglindă,
reflectîndu-se în sine însăși (cazul de față),
ori sufixată cu rime asonante, care te forțează la asocieri inedite
și imagini tulburătoare (dacă sunt băgate în seamă).
Acestea sunt doar simple acoperișuri, sub fațada cărora
se ascunde ceea ce ne-am obișnuit să numim
viața lăuntrică a ideilor și minții (cadru al ideilor).
Nu într-un raport major în favoarea celor din urmă
(pentru că se citește atît de sporadic),
înțelesul general este asigurat de asociația ambelor componente.
A descrie, pe mai departe, ce este poezia nu reprezintă doar
o pierdere de vreme:
din efortul expus reiese (dacă ai noroc) ce e cu ea
înainte de-a termina de înfășurat definiția în cuvinte
(care nu vor aduce decît confuzie),
Cînd, prin rostirea unei singure slove, un întreg eșafodaj este ridicat sau distrus.
Poezia are ceva din măreția credinței, al cărui obiect nu se vede.
Totodată, spontaneitatea vitezei cu care se deplasează lumina
într-o cameră uscată și rece aduce cu promptitudinea revelației intuitive
(al cărui mecanism nu este expus).
Nici odinioară.
Asta e poezia.

20 aprilie 2018

Unsprezece

Soarele e dintr-odată sus, printre arbori răzleți,
Ies afară din casă, ziua se trezește-n nămeți,
Ficțiune, nebunie, orbire prin care resping,
E doar o convenție că exist, o revelație că strig.

Nu are nimeni căutare. Dincolo de bine și de rău,
Cu voința de-a potrivi semne contrare căderii în hău,
Nu se află decît cel a cărui putere le aduce la viață,
Nu te uita la ce vezi, și animalele-s capabile-n piață,

Omule, care dorești evidențe, folosește-ți bucuria minții
Ca să afli ceea ce nu ești capabil altminteri.
Întrebuințează ce ai și fii mulțumit, nu-ți lipsește nimic.
Acesta-i un dar. Doar un dram de credință și ești izbăvit.

21 aprilie 2018

Noaptea

La apusul Soarelui, planeta își schimbă veștimentele.
Dimineața devine speranță, întunericul aduce cuvintele,
Lumina zilei întrupează un vis atât de greu de atins!
Organismu-ți va vinde visul ce-n zori va fi prins.

Ce știi despre iluzie și nepăsarea fără indicii?
Cineva trage cortina de pe scheletele nopții,
Hrană, respirație, exercițiu fizic în noile vestigii,
Surprinzătoare orbire-n puterile sorții!

Iubesc lumea cum ne-am fi străduit ca să fie,
Când eram prea tineri, furați de-a treia poezie,
Heralzi ne spuneam la petreceri în vale,
Ne-mblânziți în dispute, ne-nduplecați în cale.

Nu exista vreun dușman frica în noi să o nască,
Nici idee prea mare ori problemă firească,
Munții erau fărîme de teorii inutile,
Obstacolele – probe de probleme senine,

O, sfintă nepăsare țesută de lecturi povestite,
Ajungeam la cunoaștere prin drumuri de alții zărite,
Ochii spre cer ridicați acum în depărtări luminară
Chinuitoare cînturi de ducă-n imponderabila lume astrală.

Toate acestea sînt inventare uitate-n uitatele ceasuri,
Abia se aud bătăile inimii lor printre glasuri.
Recuzită, statui, decoruri și o-nsuflețită chemare
Venind de dincolo de dealuri, izvorîta din mare.

Sunt gata de drumul de fum fără cale de-ntors,
Rămîneți cu bine, pași pe nisipul nervos,
Valuri cu spume la gură înghit somnul amiezii,
În timp ce lumea nu mai există-n convenția vieții.

E noapte și întunericul stă prăbușit peste lume.
Lumea doarme la un pas de colosala genune.
Ultima marturie a existenței ce-a fost.
Au ramas doar lucruri cu sensul anost.

În zorii pustiei, mă trezesc încolăcit în mantaua de frig.
Singur spre o altă lume rugăciuni de cenușă ridic.

21 aprilie 2018

Nenumitul

După cîteva generații de breji ce se-afundară,
Cetatea fu trecută prin sînge, distrugeri și foc,
așa cum sfinții de-atunci în cronici redară.
Prăbușiți de spaimă-n genunchi, cu cenușă pe cap,
reușiră să ridice din nou zidirile majestății dintîi.
Te uiți ori la oameni, ori la Marele Lord,
un împărat exigent, locuind într-o țară anume,
mixtura are mereu rezultat descendent.
Simplitatea căderii ar trebui să provoace
un lanț de explicații pentru fiecare,
omul e leneș, nu-și bate capul, nu-l doare,
se-nchide-n ignoranță ca-ntr-o carapace
și, dacă nu-i răspunzi la salut, ai încetat să exiști.
Generațiile trec, apele curg înainte,
misterul trecutului se face mai mare.
Din urmă vine o difuză spaimă aridă,
urcînd printre secole lungi de necăutare,
urmărindu-i la umbră, urmărindu-i la Soare.
Stai la masă înconjurat de oameni și de bunuri,
Nimic nu te-amenință, nici boli și nici taifunuri,
Nu mai ai, în sfîrșit, nevoie de-alai.
Dacă vrei să mulțumești pentru ce ai,
ție trebuie să mulțumești, cît și celor din jur.
Mai auzi din cînd în cînd cîte-un zvon călătorind,
Marele Lord și-a pus în gînd să vină și să ia îndărăt
ce cîndva cu sîrg a investit în oameni și-n crîng.
Povești de adormit copiii care n-au somn,
Marele Lord e un mit născut din bezna unui trecut fără domn.

Nici cronicarii aceia n-au existat, fără a menționa
că toate poveștile lor sînt lucru total inventat.
N-aveau ce scrie, n-aveau cititori, șefii lor îi presau
poporul ca să-l țină mințit pentru taxele ce-l jupuiau.
Din cînd în cînd, din senin, cîte-o clădire cădea
sau un turn indestructibil în foc mistuit se pierdea.
E mîna Marelui Lord, instigau băbet și popime,
ne bate pentru tot ce-am făcut cu abilă asprime!
Nu e nimeni pe-aici, răspundeau cu bănuială atei,
clădirile ard de cînd se știu, apele curg în puhoai.
Nimic de adăugat: legile naturii sunt de demult.

*

Trecut-au milenii. Pe vîrful din deal o umbră apare.
Este atît de înaltă încît pare venită pe nori.
Cum e prevăzut într-o altă lege a firii, sau
fără nici una, lumea-ngrozită-i cade la picioare.
E un moment penibil pentru ambele părți.
Prea multe văi de minciună, neascultare și ură.
Numai sabia face dreptate despîcînd a morții armură.

21 aprilie 2018

Cuprins

Cuvânt înainte

Cenușă din cenușă

<i>Poemul de cristal</i>	13
<i>O zi la fereastră</i>	14
<i>Al treilea poem</i>	16
<i>Al patrulea pastel</i>	18
<i>Al cincilea război troian</i>	20
<i>A șasea</i>	22
<i>A șaptea sentință</i>	23
<i>Al optulea cântec de leagăn</i>	25
<i>Al nouălea recviem pentru Mihai Babii</i>	26
<i>Definiția poeziei</i>	27
<i>Unsprezece</i>	28
<i>Noaptea</i>	29
<i>Nenumitul</i>	31
<i>Al 14-lea val</i>	33
<i>15 condori</i>	34
<i>16 glastre de mușcate</i>	37
<i>17 sparte ferestre</i>	39
<i>Opus 18</i>	40
<i>21 de semne ale iubirii</i>	41
<i>22 de pași pe nisip</i>	43
<i>23 de acorduri</i>	44
<i>26 de argumente împotriva</i>	46
<i>Coloana Infinitului</i>	48
<i>Curtea gândurilor care plîng</i>	51
<i>Rămas bun</i>	52

<i>34 de frumuseți</i>	53
<i>La moartea mamei</i>	55
<i>Balada liniștii noastre</i>	57
<i>Cancerul prozei</i>	60
<i>Judecata</i>	61
<i>Iliada pe Siret</i>	63
<i>În loc de testament</i>	64
<i>Specific național</i>	66
<i>Orașul poeziei</i>	67
<i>Recviem</i>	68
<i>Colegilor mei de trei săptămîni</i>	69
<i>Chipul fratelui</i>	70
<i>Golgota din salonul trei</i>	71
<i>Fluturii devin omizi</i>	74
<i>Singurătate</i>	75
<i>Peisaj cu tango</i>	77
<i>Mă-ntunec</i>	79
<i>Cîntec nou</i>	80
<i>Orașul meu mort</i>	81
<i>Întuneric</i>	83
<i>Întrevederea</i>	84
<i>Autorul și personajele sale</i>	86
<i>El rostește un cuvînt și lucrurile vin la viață</i>	87
<i>Reevaluarea trecutului</i>	88
<i>Ce rămîne</i>	90
<i>Sfatul medicului</i>	91
<i>Artă poetică</i>	92
<i>Lecția de fotografie</i>	93
<i>Devenirea</i>	94
<i>Cînd va fi seară</i>	95
<i>Rolul poeziei</i>	96

<i>Căderea lucrurilor</i>	97
<i>Magicianul</i>	98
<i>Rating</i>	99
<i>Infernul</i>	100
<i>Paradisul</i>	102
<i>Balada visătorului</i>	103
<i>Cappuccino con latte di nocciole și Crocetta di Caltanissetta</i>	104
<i>Pledoarie</i>	106
<i>Metamorfoza</i>	107
<i>Ce ne pasă</i>	108
<i>Umbria</i>	109
<i>Ubicuitate</i>	110
<i>Lumea a murit</i>	111
<i>Zdrențe pastorale</i>	113
<i>Eliberare</i>	116
<i>Peisaj urban</i>	117
<i>Umbre de noapte</i>	118
<i>Jocul murdar al luminii</i>	120
<i>Iubesc viața</i>	121
<i>Un apartament de pe-a 3-a</i>	122
<i>Transformările vârstei</i>	123
<i>Jurnalul de seară</i>	124
<i>Dualitatea posesiei</i>	125
<i>Poem de adio</i>	126
<i>Evoluție și ceva justiție</i>	127
<i>Economia acumulărilor</i>	128
<i>Ad altiora animos alliciant</i>	129
<i>Ea</i>	130
<i>El</i>	135
<i>Băiatul</i>	140
<i>Buletinul de la ora 6</i>	144

Moartea de dincolo de Ocean | 145

Final | 146

Evoluția străvezie a cuvintelor

creatorii mizeriei

Poemul ceremoniei regăsite | 149

Lagrime pietosa | 151

Sisif dezlănțuit | 152

Psihologie inversă | 153

Spirala | 154

Poemul iubirii | 155

Somnul | 156

Moartea cuvintelor | 157

Autumnală | 158

Suprema izolare | 159

Înainte facerii | 160

Călător prin orașul de odinioară | 162

Zidirea | 168

Refuzul destrămării | 169

Nașterea comunismului | 170

Fii morți | 171

Novus Magnificat | 172

Prietenul meu | 173

Oceanul | 174

Poem reluat | 176

Poemul celor două mâini | 177

Premoniția | 178

Te cînt, Românie,

cînd nu mai e nimic de făcut | 180

Poemul poeziei | 181

Poemul vieții veșnice | 182

<i>Liceul de muzică</i>	184
<i>Balada părinților ce se despart</i>	186
<i>M.</i>	187
<i>Vaticinație</i>	189
<i>O, nu mă chema</i>	190
<i>Tinerete într-o țară comunistă</i>	192
<i>Catrenul credinței</i>	193
<i>Ofrandă</i>	194
<i>Copertă de album</i>	195
<i>Vegetariană</i>	196
<i>Mesagerii zeilor</i>	197
<i>Mediere</i>	198
<i>Alianța strategică</i>	199
<i>Nemurire</i>	200
<i>Teorie lirică</i>	201
<i>La aniversară</i>	203
<i>Poetul</i>	205
<i>Cîntec</i>	206
<i>Puhava lentoare a sfîrșitului</i>	207
<i>Numele tău</i>	208
<i>Vocile poetului</i>	209
<i>Capra noastră</i>	210
<i>Noapte decembrie</i>	212
<i>Lumina adăpostului</i>	214
<i>Cu degetul pe trăgaci</i>	216
<i>Reglementarea poeziei</i>	217
<i>Antilogie</i>	218
<i>Zenit</i>	219
<i>Reabilitarea patriei</i>	220
<i>Prozodie vasculară</i>	223
<i>Memoriile unui lampadar</i>	224
<i>Fiu după fiu</i>	225

Mama | 226
Creatorii mizeriei | 227
Mesaajul | 228
Catedrala conștiinței regăsite | 229
Disformii de logică | 230
Orașul care crește | 231
Sincronismul semnelor | 232
Poetul | 233
Liniștea lacrimii | 234
Întoarcere, nebunie, moarte | 235
Avertisement | 240
Marea tăcere | 241
Pădurea | 242
Al doilea rămas bun | 243

Amintiri de dincolo

Spirala penetrînd Sfera | 247
5 7 5 | 248
E-atîta frumusețe-n jur! | 254
Convalescența | 255
Prismă | 257
Anomia disoluției | 258
Opțiunea eficienței | 259
Coroana Creației | 260
Sanatoriu | 261
Condamnare | 262
Întoarcere interzisă | 264
Dincolo | 265
Ieșirea | 267
Deprimare și credință | 268
Cuvîntul exilat | 269

Evoluție reversibilă | 270
Trecutul | 271
Despre revoltă | 272
Tristețea îngerilor | 273
Tăișul morții | 274
Privilegiul amneziei | 275
Creangă | 276
Despre libertate | 278
Hai cu mine! | 279
Siegfried | 281
Maidanul cu poeți | 282
Vânătorul | 284
Iubire la pachet | 286
Sentimentul de nostalgie | 288
Sfârșit în Purgatoriu | 290
Ceacelsius | 291
Deprimare paralelă | 292
Palatul | 294
Arca unei vieți trecute | 295
Războiul și arta | 296
Epitaf | 298
Tolba | 299
Pastel final | 300
Mineralogie | 301
Salvarea prin minunile minuscule | 302
Despre legile gravitației | 303
Geometrie | 304
Predestinarea și liberul arbitru | 306
Treimea întregită | 307
Dincolo de dincolo | 309
Vârsta lumii | 310
Penitența rebelului | 311

<i>Elucubrație</i>	312
<i>Inexplicabila supraviețuire a ființei</i>	313
<i>Teoria relativității</i>	314
<i>Focus</i>	315
<i>Clastru iconoclast</i>	316
<i>Înmormântarea poetului</i>	317
<i>Legile lumii</i>	318
<i>Recuperarea lacrimilor</i>	319
<i>Catren post-modernist</i>	321
<i>Poemul oximoron</i>	322
<i>Nivelul pînă la care putem urca</i>	324
<i>Paradisul</i>	325
<i>Plecarea</i>	327
<i>Pericolul</i>	328
<i>O altă întoarcere</i>	329
<i>Autodafe</i>	331
<i>Învățătorul Popescu</i>	332
<i>Negoț</i>	333
<i>Starea locală a poeziei</i>	334
<i>Moartea orașului</i>	335
<i>Zzzzz!</i>	336
<i>Începutul drumului</i>	337
<i>Fericirea de-a fi tînăr</i>	338
<i>Harta orașului</i>	340
<i>Pătrundere</i>	342
<i>Al cincilea</i>	343
<i>Portretul iubitei</i>	345
<i>Înșelăciunea punctului de plecare</i>	346
<i>Rîul</i>	348
<i>A doua venire a poeziei</i>	349
<i>Sfîrșitul</i>	350

Tatăl fetei de trei ani | 351
Trădarea cuvintelor | 353
Dragoste schizoidă | 354
Pregătirea | 356
Reflex razant | 357
Asasinarea memoriei | 358
Vestea | 359

c o m e n z i
B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 744 787 959
office@brumar.ro
www.brumar.ro